

Sygn. akt V KK 550/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **I. S.**  
skazanego z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 1 lutego 2023 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku  
z dnia 7 lipca 2022 r., sygn. akt VI Ka 147/21  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku  
z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 1684/19,

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Słupsku wyrokiem z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 1684/19, uznał **I. S.** za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu odpowiednio karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych, karę grzywny w wysokości 25 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych oraz karę grzywny w wysokości 25 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych. Następnie wymierzone kary połączył i w ich miejsce wymierzył **I. S.** karę łączną grzywny w wysokości 70 stawek dziennych ustalając wysokość

jednej stawki na 20 złotych. Sąd ponadto orzekł wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. R. kwoty 15 789,66 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca I. S., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia w zakresie czynu z art. 284 § 1 k.k. oraz obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 7 lipca 2022 r., sygn. akt VI Ka 147/21 zmieniono wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że w zakresie wszystkich zarzuconych skazanemu czynów warunkowo umorzono wobec niego postępowanie, jednocześnie zmieniając opis czynu z art. 284 § 1 k.k.

Kasację od powyższego orzeczenia Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego I. S.. Wyrokowi temu zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, określone w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie, a polegające na:

1. utrzymaniu w mocy skazania I. S. za czyny określone w punkcie 1. ust. 1 kasacji w sytuacji, gdy z treści uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego (punkt 3.1 - stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków) jednoznacznie i bezsprzecznie wynika, że Sąd Okręgowy uniewinnił I. S. od zarzucanych mu powyższych czynów,
2. utrzymaniu w mocy kary łącznej (punkt IV wyroku sądu 1 instancji) w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy warunkowo umorzył wobec I. S. postępowanie za czyny przypisane w punkcie II i III wyroku Sądu Rejonowego, a zatem odpadły dwie z trzech kar jednostkowych, co uniemożliwiło wymierzenie kary łącznej na zasadzie asperacji.

Jednocześnie obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku w części objętej punktem B, tj. w zakresie, w jakim Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego w tym zakresie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Słupsku wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. nie może zostać uznany za zasadny, albowiem w sprawie niniejszej nie wystąpiła sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie.

Tytułem wstępu przypomnieć należy, że stosownie do treści art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. sąd uchyla zaskarżone orzeczenie, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, jeżeli zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie. Sprzeczność stanowiąca bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa we wskazanym przepisie, musi dotyczyć dyspozytywnej części orzeczenia. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy „...bezwzględny powód odwoławczy określony w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. występuje wówczas, gdy w samej treści części dyspozytywnej orzeczenia występuje takie wewnętrzne "pęknięcie", iż spełnienie jednego z zawartych w niej rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego z rozstrzygnięć...” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2011 r., IV KK 403/11, OSNwSK 2011/1/2426). Nie stanowi tej kwalifikowanej podstawy prawnej sprzeczność między treścią samego orzeczenia i jego uzasadnieniem, a tym bardziej sprzeczność w treści samego uzasadnienia orzeczenia. Ponadto chodzi tu o sprzeczność, która ma charakter uniemożliwiający jego wykonanie. Taka sytuacja będzie miała miejsce wtedy, gdy usunięcie określonej wady nie jest możliwe nawet po wykorzystaniu trybu przewidzianego w art. 13 § 1 k.k.w. Przepis ten stanowi, że organ wykonujący orzeczenie oraz każdy, kogo orzeczenie bezpośrednio dotyczy, może się zwrócić do sądu, który je wydał, o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia lub zarzutów co do obliczenia kary.

W sprawie niniejszej I. S. zarzucono popełnienie czynu z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Kwalifikacji tej nie zmienił Sąd I instancji. Przyjęto zatem, że I. S. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podjął wiele zachowań. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku wskazał, iż w ramach pierwszego zarzutu - zgodnie ze stanowiskiem obrońcy - nie wszystkie zachowania

skazanego zostały udowodnione w sposób niebudzący wątpliwości. Ponadto uznał, że tylko w odniesieniu do jednego zarzuconego skazanemu zachowania, polegającego na nierozliczeniu się z gotówki w kwocie 1585,06 zł za zwrócony towar do I. S.A., po wystawieniu przez tę spółkę faktury VAT korygującej z dnia 18 września 2018 roku numer [...], zarzut postawiony w apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie, w pozostałym zaś zakresie w odniesieniu do czynu zarzuconego w punkcie pierwszym oskarżenia, apelacja okazała się zasadna. Błędne jest zatem rozumowanie obrońcy skazanego, zgodnie z którym zachowania składające się na jeden czyn zabroniony, uznał za odrębne czyny, od których należy uniewinnić skazanego. Nie sposób również dopatrzeć się w uzasadnieniu Sądu odwoławczego jakoby rozumowanie w nim zawarte było zbieżne z argumentami obrońcy skazanego. Sąd ten bowiem wyraźnie podkreślił, iż nie zostało udowodnione w sposób niebudzący wątpliwości podjęcie przez I. S. wskazanych zachowań w ramach zarzuconego czynu, nie zaś odrębnych czynów. Przyjęcie konstrukcji prawnej czynu ciągłego sprawia, co też słusznie podkreślił prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, że w sytuacji gdy wyniki przewodu sądowego nie stwarzają podstaw do uznania, iż skazany dopuścił się przestępstwa ciągłego w zakresie zarzucanym mu w akcie oskarżenia, sąd nie uniewinnia go od poszczególnych fragmentów przestępstwa ciągłego, lecz eliminując te fragmenty z opisu czynu, wyjaśnia w uzasadnieniu, dlaczego przypisany czyn nie obejmuje wszystkich zarzucanych zachowań, składających się na przestępstwo ciągłe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12.6.2007 r., V KK 179/07).

W odniesieniu do zagadnienia przedstawionego w pkt 2 kasacji wskazać należy, że istotą środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego jest zaniechanie skazania i wymierzenia kary sprawcy winnego popełnienia przestępstwa. Wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne, choć jest wyrokiem rozstrzygającym o odpowiedzialności karnej sprawcy, nie nakłada na tego sprawcę kary w rozumieniu Kodeksu karnego. W niniejszej sprawie Sąd I instancji uznał I. S. za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, za każdy z nich wymierzył skazanemu karę, a następnie je połączył. Sąd II instancji zaś w odniesieniu do wszystkich zarzucanych I.S. czynów warunkowo umorzył postępowanie karne, nie odnosząc się jednocześnie do pkt IV

wyroku Sądu I instancji, dotyczącym wymierzenia kary łącznej. Sąd *ad quem* zastosował wobec skazanego warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynów wskazanych w punkcie 1-ym wydanego wyroku, a zatem nie wymierzył mu żadnej kary. Zastosowanie tego środka probacyjnego wyklucza bowiem istnienie jakiegokolwiek kary. Nie sposób zatem mówić w omawianym przypadku o sprzeczności uniemożliwiającej wykonanie orzeczenia, a jedynie o wadzie wynikającej z niezawarcia przez Sąd Okręgowy w treści wyroku punktu, w którym uchyliłby pkt IV wyroku Sądu *a quo*. Oczywistym jest, że kara łączna straciła być prawny, co jest wprost konsekwencją rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1-ym wyroku, którego wniesiona kasacja dotyczy. Nie ulega jednak wątpliwości, że I. S. również w II instancji został uznany za sprawcę czynów przypisanych mu przez Sąd Rejonowy (por. m. in. s. 17 – 18 uzasadnienie SO).

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy, na posiedzeniu, postanowił, jak na wstępie, obciążając I. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.